

ÜÇ DİLEK

Tavukları da yemleyince belini doğrultup uzun uzun karşıya baktı. Gözleri harman yerindeki oğlunu aradı. Adı Mustafa'ydı bu yağız delikanlının ama anası ona çoğu zaman "Paşam" der, canından çok sevdiği evladının bir o kadar da üzerine titrerdi. Üzerinde al çiçekli fistanı, omzuna bağladığı gelin kızlığından kalma şalı, başına örttüğü iğne oyalı yemenisiyle tam bir Anadolu kadınıydı Hacer. Kendini bildi bileli bu topraklarda yaşamıştı. Anasının, eline mısır püskülünden yaptığı bebekleri de biliyordu; babasının evinden davullu zurnalı gelin çıktığını da... Seyit Ali'sine severek varmıştı. Elinde orak tarlada çalışırken gönlü kaymış, gözünü onunla açmış, ondan gayrısına da yâr olmamıştı. Sonunda biricik evladı Mustafa'yı almıştı kucagina. Seyit Ali öleli çok olmuştu. Kanseri midir, verem midir bilinmez bir illete yakalanmıştı sevdiği. Hacer ne kadar iyi baktıysa da iyi edememişti onu. Pek sevdiği kocası, Mustafa daha on yaşındayken terk-i diyar etmişti bu iki kapılı hanı. Anasıyla babası da göç kervanını yükleneli epey zaman olmuştu. Hacer Kadın'ın, şu koca dünyada Mustafa'dan başka kimi kimsesi de kalmamıştı. Bu körpe yadigârı, bir başına, kadın haliyle, tabiri caizse yememiş yedirmiş, giymemiş giydirmiş, yıllar yılı kimselere muhtaç etmemişti. Zaman bu ya beklememiş, akıp geçmiş, Mustafa da büyümüş, büyütülmüş; ev geçindirir koca delikanlı olmuştu. Ana-oğul pek bir varlık sahibi değillerdi: babadan kalma iki göz odalı ev, iki koca öküz, bir kara saban, bir kırık düven, birkaç yoz tarla, birkaç tavuk... Yine hasat zamanıydı. Mustafa, sabahın kuşluk vaktini fırsat bilmiş; düveni öküzlere bağlayıp harman yerine buğday dövmeğe gitmişti. Anacığ da şimdi ona bakmaktaydı avlunun yüksek köşesinden.

Memlekette savaş vardı. Düşmanın yedi düveli bir olmuş, Osmanlı'yı paylaşmaya gelmişti. Yıllar yılı kardeşçe yaşanan bu topraklarda, kardeşi kardeşe kırdırmaya, anayı oğuldan ayırmaya, sömürmeye, sömürdükçe de semirmeye niyet etmişlerdi. Hacer Kadın korkuyordu. Bir toprağı kalmıştı elinde bir de garip Mustafa'sı. Bu savaş denen illet birini daha elinden alır diye endişe etmekten kendini alamıyordu. Derken avlunun ahşap kapısı gıcırtyla açıldı. Gelen Mustafa'ydı. "Ana bir ayran çalkala da içeyim, öğle sıcağı yordu iyice." dedi. Şimdi ikisi de avludaki dut ağacının dibine oturmuş, serinliyorlardı. Az sonra dışarıdan pek de yabancı olmayan bir ses işitildi: "*Hacer Kadın, Hacer Kadın, Seyit Ali'nin Hacer! Evde misin?*" Mustafa oturduğu yerden doğruldu, kapıyı açtı. Gelen, Postacı Rıza'ydı.

Güvercin Rıza... Öyle derlerdi bu civarda. Çok eski zamanlarda haber taşıyan güvercinlerden ilham alınmış olsa gerekti. Güvercin Rıza, yöreden yöreye haberler taşır, heybesine koyduğu onlarca mektupla gittiği yerlerde, kimi zaman umudun, mutluluğun kimi zaman da gözyaşıyla üzüntünün diğer adı olurdu. Her dem haber bekleyen birileri vardı ve iyi de olsa kötü de olsa bunları yerine ulaştırmak Rıza'nın işiydi ama onun gönlü hep iyi haber vermekten yanaydı. Bu yüzden olsa gerek en çok da gurbetteki delikanlıların sıladaki sevdiklerine yazdıkları mektupları severdi. Güvercin Rıza için bir başkaydı onları taşımak. O gencecik kızlar koşar, yetişirler önüne, güle oynaya mektuplarını alırlardı. O anki mutlulukları, yüzlerinin mahcup pembeleşmesi mutlu ederdi Rıza'yı ve o da gördüğü tablo karşısında mektup kendine gelmiş gibi en az onlar kadar sevinirdi. Ama bir de bekleyene mektup gelmemişse vay haline! Suratını asan yanından uzaklaşırdı. İşte o zaman da içini bir burukluk kaplar, hüzünlenirdi Rıza. Bazen bu mektupların içinde yazılı olanları öyle merak ederdi ki... Hasret kokulu, sevda yüklü satırlarda kim bilir hangi aşk, sevda, umut sözcükleri yan yana dizilmiştir, acep içlerinde ne yazar?" derdi ama bir gün olsun bu emanetleri açıp da baktığı görülmemişti. Görevdi bu, başka şeye benzemezdi. Bunların hepsi ona kutsal birer emanetti ve emanete hıyanet olacak iş değildi. Ama bazen de öyleleri olurdu ki -Hacer Kadın gibi- okuma yazma bilmezler, ona okutmak ve cevap yazdırmak isterlerdi. İşte o zaman da önce gelen mektubu tüm içtenliğiyle alıcısına ince ince okur sonra da heybesinden eksik etmediği dolma kalem, hokkasını ve kâğıtlarını oracıkta

çıkartır söylenenleri inci gibi yazısıyla özene bezene kâğıtlara dökerdi Güvercin Rıza. Mutlu olurdu en çok da mutlu ettiği için...

"Buyur Rıza Emmi, hoş geldin, sefalar getirdin." dedi Mustafa. Hacer Kadın da testiden bir çırpıda doldurduğu ayranı ona uzatırken "Hayrolsun Rıza! Buyur, soluklan hele bir ayranımızı iç." dedi. Hacer Kadın severdi Rıza'yı. Güvercin henüz 17-18 yaşlarındayken köye mektup taşır olmuştu. O zamanlar 28'ini yeni bitirmişti Hacer. Kocasının yokluğunda hem eli hem de ayağı olan Rıza'yı kardeşi bilmisti. Az mı haber getirmişti Seyit Ali askere gittiği vakit? Ya gurbetteyken... Hakkı ödenmezdi bu Rıza'nın. Kar, kış, yağmur, çamur demeden Seyit Ali'den havadis getirirdi. Seyit Ali'den kâh biraz para kâh birkaç hediye gelirdi Hacer'e. Hem ona çok da mektup yazdırmıştı Hacer. Yol bilmez iz bilmez, okuma yazma hiç bilmez. Rıza olmasa işi bir hayli zordu anlayacağınız. O yüzden Hacer Kadın, kardeş yerine saydığı Güvercin Rıza'yı pek bir ayrı sever bir o kadar da sayardı ahde vefa bu olsa gerek minvalinden.

Rıza, soğuk ayranı da içip bir vakit soluklandıktan sonra: "Hacer Kadın, Devlet-i Aliye'den Mustafa'nın adına kâğıt var." dedi. Mustafa da Hacer Kadın gibi okuma-yazma bilmezdi. Rıza durumu bildiğinden zarfı özenle açtı. "Hacer Kadın, duymuşsundur, yurdumuz işgal altında. Hainler, kendini bilmez çıyanlar toprağımıza geldi." Hacer Kadın konuşmanın nereye gittiğinin gayet farkındaydı, yüreği cız ede ede döndü Paşa'sına baktı. Rıza'nın devam etmesini bekledi. "Fırsat bilmişler devletin müşkülünü, bir olmuşlar da 600 yıllık çınarı pay etmek isterlermiş. İşte bu da Mustafa'ya o yüzden yollanmış. Savaş büyük diyorlar, seferberlik var. Anlayacağın eli silah tutan herkesi cepheye çağırıyorlar. Mustafa'yı da Çanakkale'ye yazmışlar. İki günün sonunda sabahleyin erken vakit yola çıkması gerekiyormuş. Bu arada geçen gün bizim postanenin müdüründen duydum. Mustafa Kemal diye biri varmış. Büyük adam, diyorlar; vatani kurtarmaya yemin etmiş, diyorlar. İyi komutanmış, ne derse çıkıyor diyorlar. Hem o da Çanakkale'deymiş. Mustafa da onun olduğu yere çağırılıyor. Sen yüreğini ferah tut, Allah'ın izniyle bir şeycik olmaz. Sağ salim gider, sağ salim gelir. Hem bak ben neciyim sanki? Sana Mustafa'dan haber getiririm elbet..." Hacer Kadının gözleri dolu dolu olmuştu. Önce bir iki yutkundu kadıncağız, gözlerini saklar gibi başını sağına doğru hafifçe döndürdü. Bu tür durumlara yüreciği pek dayanamayan Rıza: Heybesini alelacele topladı diğer mektupları sahiplerine ulaştırmak için, "Haydi kalın sağlıcakla." dedi ve avludan usulca dışarı çıktı.

"Paşam, benim aslan oğlum, git! Ben seni bu günler için doğurdum, hamurunu yigitlik duygusuyla yoğurdum. Git can oğlum git! Vatan oğlum bu vatan! O soysuzlara bırakılmayacak kadar cennet vatan. Ata mirası, baba yadigarı... Gözümüzü bu topraklarda açtık, Allah'ın izniyle kıyamete kadar da bu topraklardır vatanımız. Git Paşam git. Sen git ki yarın çocukların da buralarda koşup oynasın. Git ya gazi ol ya şehit!" Bu son cümleyi söylerken sesi iyiden iyiye titremeye başladı ama yine de devam etti Hacer Kadın: "Git ama anacığını da habersiz koyma emi? Ne zaman vakit bulsan yazdır iki satır birine. Rıza okur bana. İyiyim anam yazsan, vatana siper oldum desen yeter. Dedelerinin kemikleri sızlamamalı. Git Paşam. Al bu mendili, babanın mendiliydi. Bil ki baban da hep yanındadır. Seninle gurur duyar. Vatan yoksa biz de yokuz oğlum. Yolluğunu da erkenden hazır ederim. Yün çorapları da çıkarırım sandıktan. Kış yaklaşıyor, üşütme oralarda..." Hacer Kadın, gözleri dola dola bu sözleri sarf etti. Önce Mustafa'yı sımsıkı bağrına bastı sonra hızlıca doğruldu ve avludan eve çıkan merdivenlerden ağır aksak çıkıp gözden kayboldu. Belli ki gözyaşları setlerini çoktan aşmıştı ve Mustafa bunları görmemeliydi.

...

"Hacer Kadının, Hacer Bacım! Çık hele dışarı, bak sana güzel haberlerim var." Güvercin Rıza'nın sesiydi bu. Mustafa gideli bir aydan fazla olmuştu. Hacer Kadın, harman işlerini bitirmiş, öküzleri ahıra bağlamıştı. Güz vakti, peksimet hazırlıyordu. Telaşlı ve korkmuş bir şekilde: "Hayrolsun, Rıza?" dedi. "Hayır bacım hayır, Mustafa, mektup yazmış onu getirdim sana. Aslında bu taraflara yarın gelecektim ama biliriin meraktasındır, gözlerin yollardadır. Dayanamadım hemen getirdim." Hacer Kadın koştu. Sanki Mustafa'sı gelmiş gibi Rıza'yı

bağrına bastı. “Allah senden razı olsun Rıza, duacıyım varlığına yıllardır. Hakkın nasıl ödenir bilinmez. Sen olmasan, senin gibi haber taşıyanlar olmasa halimiz nice olur? Aç da okuyuver hele, ne demiş Paşam?”

Rıza hızlıca okudu mektubu. “Sağlığı, sıhhati yerindeymiş Hacer bacım. Havalara daha soğumadı, üşütmedim diyor. Pek sevmiş arkadaşlarını, komutanlarını. Bol bol dua istemiş senden, ellerinden öpüyor. Bir kâtip arkadaşı varmış. Vakit buldukça yazdırıp yollayacakmış. Köylülere çok selam ediyor.” Hacer Kadın gözleri yaşlı yaşlı dinledi. “Bey Rıza’m bir mektup da sen yazıver de anan iyi de, sana dualar ediyor de. Harman işleri bitmiş de. Köylünün de sana bolca selamı var de...” Rıza bir kâğıtla dolma kalemini çıkardı. Hacer Kadın’ın dediklerini usulünce aynen onun söylediği gibi yazdı. “Sen meraklanma Hacer Kadın, ben postaneye varınca hemen yollarım bunu.” dedi. Hacer kadın Rıza’ya bekle anlamında işaret ederek eve girdi. İçerden pul ve zarf için bir miktar para getirdi. Her defasında Rıza o pul parasını almamak için ısrar eder, Hacer Kadın da vermeye çabalar ve nihayet kazanan Hacer olurdu. Bu sefer de değişen bir şey olmadı. Helalleşip biri evine döndü diğeri saygı, sevgi ve özveriyle yaptığı işine...

Vatan topraklarında savaş sürüyordu. Her gün şehadet şerbetini içenlerin haberleri geliyor, civar köylerde mevlitler okutuluyordu. Kış gelip çatmıştı. Yollar kapalıydı. Mustafa’nın üç mektubu ocak başındaki divanın köşesindeydi. Ondandan sonra mektup gelmemişti. Hacer Kadın okumayı bilmesede yazılara bakıyor, onlarla kendini avutuyordu. Kaynayan çorbaya bakıp: “Ah Paşam da pek severdi tarhanayı.” diyordu. Dışarıdaki ayaz, evin kandillerini sarsıyor; ürkütücü bir ses yayıyordu ortalığa. Birden tanıdık bir ses duyuldu avludan. Güvercin Rıza: “Hacer Kadın!” diye seslenmekteydi. Hacer Kadın, pencerenin kenarına gelip: “Gel Rıza gel de ısın. Dışarı buz, ocak yanıyor, sıcak tarhana da var. İçin ısınır, gel.” dedi. Rıza evin dar sofasına kendini zor attı. Hacer Kadını selamladıktan sonra ocağa yaklaştı: “Mustafa mektup yazmış bacım, kim bilir ne zaman yolladı çocuk, postaneye daha yenice geldi. Ben de kaç gündür kar yağıyor çıkamadım. Hava açar açmaz hemen senin mektubu getirdim.” derken Hacer Kadın, dualar ede ede birkaç odun daha attı ocağa. “Allah senden razı olsun Rıza... Gardaşım... Allah tuttuğunu altın etsin. Bu dünyada da dert çekme, öbür dünyada da...”

O kış günü gelen mektup, son mektubu olmuştu Mustafa’nın. İyiyim, demişti. Havalara soğudu, demişti. Yine bolca selam etmişti. Daha da bir mektup bile gelmemişti. Hacer Kadın gözü yollarda oğlunu bekler, Rıza haber getirecek diye boynu bükük oturur dururdu. Rıza, çok gelmişti köye; uğrayıp hatır sual etmişti fakat mektup yoktu. Rıza yollar da açılınca neredeyse gınaşırı gelmeye başlamıştı ama Mustafa’dan bir haber getirmiyordu. Hacer Kadın günden güne soluyor, elleri bağrında gözleri yaşlı yavaş yavaş tükeniyordu.

Güvercin Rıza, Hacer Kadının durumunun farkındaydı ve bu duruma çok üzülmüyordu. Sanki kendi elinde olan bir şeymiş gibi köye gelirken ona haber getirememenin utancını duyuyordu içinde. Yıllardır kapısına mektup getirip durmuştu. O, mektuplarını taşıdığı insanları tanısa da tanımasa da onlarla istemsiz bir gönül bağı kurardı. Kendini onlara dert ortağı bilirdi. Onun için “Müjdemo isterim.” diyerek gelmek daha bir başkaydı. İyisiyle kötüsüyle, acısıyla tatlısıyla mektuplarını adreslerine dağıtmalıydı. Şimdi isterdi ki Mustafa’dan bir haber gelsin de koşa koşa varsın kadının kapısına ama yoktu, Mustafa’dan ses seda gelmiyordu ve son zamanlarda Hacer Kadının hâli de hâl değildi, biliyordu. Derken bir gün kendi kendine kızdı: “Bre hey Âdemoğlu! Sen ki Rıza’sın, Güvercin Rıza. Yedi vilayetten haber taşırsın cümle âlemi memnun edersin de bir o garip kadıncağızı sevindiremedin. Yuh olsun sana be! Yazıklar olsun! Postacıyım diye böbürlenip caka satıp durursun neye yarar senin postacılığın, güvercinliğin? O kadın orada günden güne erirken sen ne demeye buralarda durursun?” Rıza o gün karar verdi. Gidecek, birikmiş mektupları dağıtacak, işi biter bitmez de düşecekleri yollara. Cepheye gidecekti, Çanakale’ye... Mustafa’nın sağ salım, aslanlar gibi savaştığını gözleri ile görecekti, tez vakitte de geri dönüp Hacer Kadına bir haber verecekti. Ne de olsa Güvercin Rıza idi o. Ha mektupla gelen ha kendi getirdiği haber ne fark ederdi?

Güvercin Rıza zorlu yolculukların ardından 10. günün sonunda Çanakkale'ye varıp birliğe ulaştı. Postacı olduğunu, komutanı görmek istediğini söylediği vakit kendisini takip etmesini isteyen askerin peşine düştü. Şapkasını eline aldı, iki büküm çıktı komutanın karşısına: "Komutanım, ben Rıza. 'Güvercin' derler köyde. Yıllardan beri posta dağıtırım. Bizim köyde bir Mustafa'mız vardı. Aylardır tek haber alamadık kendisinden. Diyeceksin ki savaş var, vatan söz konusu sen bir Mustafa derdine mi düştün? Hayır, elbet! Ama anası Hacer Kadın Mustafa'dan haber bekler durur. Kadın kötüye gidiyor komutanım. Vatan için bir can değil bin can feda olsun ancak o kadını öyle gördükçe yüreğim parçalanıyor. Benim da işim bu komutanım. Postacıyım. Haber taşıyım. Bir havadis gelmeyince yollara düştüm. Ha Mustafa mektup yazmış da anasına okumuşum ha burada Mustafa'dan dinlemişim de anasına anlatmışım. Ne fark eder ki?" Güvercin Rıza, biraz endişeli, biraz çekingen, biraz da korkarak bu sözleri söyleyiverdi. Komutan biraz düşündü: "Rıza, Güvercin Rıza demek... Sesi gitgide yumuşadı. "Vatanı ayakta tutmak sadece askerin işi değildir Rıza. Ve vatan sadece savaşmakla da korunmaz. Savaş sırasında yapılan her türlü çalışma da bir tür mücadeledir. Sen işine nasıl bağlı bir insansın ki buralara gelmişsin? Vatan senden razı olsun!" Rıza bu sözler karşısında gururlandı ve tebessüm etti. "Mustafa, Mustafa dersin de bu Sarı Çizmeli Mehmet Ağa misali oldu. Bu cephede kaç Mustafa var bilir misin sen? Kimdir, nerelidir, kimin nesidir bu Mustafa?" Rıza biraz da kızarak: "Baba adı Seyit Ali, Niğdeli." "Tamam, işte şimdi oldu." dedi, komutan. Hemen bir asker çağırdı. "Niğdeli Seyit Ali oğlu Mustafa, git sor bakalım, gelsin hemen." Bekleyiş arttıkça Rıza da yerinde duramıyordu. Elindeki şapka ile oynayıp duruyordu. Az önce gönderilen asker birden içeri girdi, tekmil verdi. "Komutanım, başımız sağ olsun. Seyit Ali oğlu Niğdeli Mustafa, 10 gün önce hakka yürütmüş..." dedi. Komutan birden ayağa fırlayıp selam durdu: "Vatan sağ olsun!" Mustafa, şehit olmuştu. Rıza birden afalladı, ne diyeceğini bilemedi. Asker elinde getirdiği paketi komutana uzatırken: "Bunlar eşyalarıymış komutanım arkadaşları verdi." dedi. Komutan, paketi Rıza'ya verirken: "Aradığın Mustafa cennetteymiş, Hak Muhammed Mustafa'ya komşu olmuş," dedi. Rıza bir köşeye oturup paketi açtı. İçinde Mustafa'nın birkaç giysisiyle bir küçük mendil vardı bir de mektup. Rıza hemen mektubu okumaya başladı:

'Biricik anam ve Rıza emmi,

Bilirim emmi mektubu anamdan önce sen okuyacaksın o yüzden başta senin sonra da anamın ellerinden öperim. Bu, belki de yolladığım son mektup olur, bilmiyorum. Kış vakti havalar iyice soğudu. Yün çoraplar koymuştun ya bana ben onları giyemedim anam, güvenme sakın! Ali var bizim, Kayserili. Üşütmüş, hastalandı. Kıyamadım be anam, kendim giyemedim ama ona giydirdim. O da senin bir evladın o yüzden sen bana darılma emi? Sağlığım yerinde, bir sıkıntım yok. Vatana siper etmeye geldik kendimizi. Olur ya geri dönemezsem helal et hakkını anam! Bende emeğin çoktur. Ben de sana olan borcumu böyle ödüyorum. Senin dediğin gibi vatan yoksa biz olmuşuz olmamışız mühim değil. Yaşlıların ellerinden, çocukların gözlerinden öperim."

Selam ve dua ile oğlun Mustafa

Rıza mektubu gözleri dola dola okudu. Erkekliğinden utanmasa oracıkta hüngür hüngür ağlardı. Duraksadı önce, Sonra yerinden ok gibi fırladı. Komutanım, dedi. "İznin olursa senden üç isteğim olacak. Yerine getirirsen bu postacıyı ziyadesiyle sevindirmiş olacaksın." Komutan: "Elbette Rıza, elimden gelen şeylerse hemen yapayım." "İlk isteğim ben de cephede kalmak istiyorum, komutanım. Ben de savaşmak istiyorum. Mustafa gider, Peygambere komşu olur, Rıza gelir. Baki olan vatandır!" Komutan olmaz dediyse de sana ihtiyaç savaşta değil postanede diye ısrar ettiyse de kabul ettiremedi Rıza'ya. Sonunda da, "Tamam, kal dedi." "Diğer isteklerin nedir, söyle onları da yerine getireyim. Rıza biraz utana sıkıla: "Şey komutanım, dedi. İzninle onları da ihtiyaç hasıl olursa zamanı geldikçe söyleyeyim. Şimdilik en büyük isteğimi yerine getirerek beni fazlasıyla mutlu ettin." Sonra izin istedi kalktığı yere oturdu. Cebinden çıkardığı

kâğıda bir şeyler yazdı. Mustafa'dan kalan mektubu ve mendili de iç içe katlayarak gömleğinin cebine koydu.

Ön siperler boşalıyor, arka siperdekiler hemen boşalan yerleri dolduruyordu. Cephe bir arı kovanından farksızdı. Gemiler denizden bomba, mitralyözler karadan mermi yağdırıyordu Mehmetçiğin üzerine. Aç, biilaç savunuluyordu vatan, makineye karşı insan göğsü, eli, başı, ayağıyla savunuluyordu. Geceler zor, günler uzun, vatan kutsaldı. Yüzyıl gibi gelen muharebenin ardından sonunda ateşkes ilan edilmişti. Askerler, yaralıları şifahaneye taşıyor, şehitleri defnetmeye hazırlıyorlardı. Birden bir asker: "Komutanım." diyerek koşar adım çadıra geldi. "Komutanım, bir askerin cebinden bu zarf çıktı, üzerinde 'Önemlidir, bölük komutanına teslim edilmesi rica olunur.' yazmakta," dedi. Komutan, merakla zarfı açtı. Bir mendil çıktı içinden iki de mektup. Mektubun biri Mustafa isimli bir gencin annesine yazmış olduğu satırlardı. Diğeri biraz daha uzundu ve komutan okumaya başladı:

"Bu topraklarda gözümüzü açtık biz, kendimizi bildik bileli bu bayrak altında nefes aldık. Ben okudum, idadiyi bitirdim. Postacı oldum. Sabahın ayazı, gecenin kör karanlığı demedim vaktinde haberleri yerine ulaştırdım. Güvercin dediler bana, haber güvercini... Güvercin Rıza... Heybemdeki zarflarda sahibine her türden havadis getirdim. Çoğunun derdine ortak oldum, sevincini paylaştım. Okuma-yazma bilmeyenlerin mektuplarını okudum, yazdım. Onlarla oturup dertleştim, yaşlarıyla ağlaştım, sevinçlerinde güldüm, mutluluklarına ortak oldum. Anaların hayır duaları ıssız köy yollarında en büyük desteğim oldu. Allah bilir ya ben bana verilen her görevi hakkıyla yerine getirmeye çalıştım. Sonra bir gün postaneye bir haber geldi. İşittim ki toprağımız işgal altında. Yetmiş iki millet bir olmuş da bir ufacık yurduma gözünü dikmiş. Toprağımı parçalamak isterlermiş. Kapı kapı dolanıp seferberlik haberini duyurdum, asker istedim. Komutanım, hatırlarsın cepheye geldiğim günü. Belki o gün doğru derdin iyi derdin bana ihtiyaç vardı postanede. Analar mektup beklerdi evlatlarından. Seher, Ömer'inden Recep emmi mektepteki oğlu Selim'den... Meryem abla kocasının yolunu gözlerdi, Hacer kadın da oğlu Mustafa'nın... Sen isterdin ki döneyim, mektup taşıyayım. İyi derdin, hoş derdin komutanım o ana vatan elden gittikten sonra ne yapsın mektubu? Vatan elden gittikten sonra Seher Ömer'e kavuşsa ne olacak? Selim okusa Recep emmiye hayırlı bir evlat olsa ne olacak olmasa ne? Hiçbiri kabul etmezdi bunu. Ben de etmedim. Sürç-i lisanım olduysa affola. Görev icabı, insanlık gereği geldim buraya vatan için kaldım burada. Cepheden haber gelmedi, ben cepheye geldim. Bu vatan sağ oldukça çok güvercinler yetişir daha bu memlekette. Gün gelir ki dökülen kanın, yiten canın haberi değil de daha güzel haberler taşır postacılar. Postacılık güzel meslek be komutanım! Valla bak, bir daha okusam yine postacı olurum. Bir kere duacın çok oluyor hele bir de getirdiğin haber sevindiriyorsa onları değme keyfine... Senden üç dilek istemiştin komutanım. İlkini yerine getirmiştin de hemen, diğerleri gerekirse sonra demiştin. Şimdi bu mektup elinde olduğuna göre ben vatan uğruna ruhumu teslim etmişim demektir. Şimdi diğer dileklerimi de istiyorum. İkinci dileğim Niğde'nin Akçaören köyünde Hacer Kadın vardır. Seyit Ali'nin Hacer derler, kime sorsan bilir. Yolu düşene veriver mendil ile diğer mektubu. Götürüp versinler Hacer Kadına. Bir de okuma-yazma bilmez götürene zahmet mektubu ona okusun. Son dileğim de şudur ki: Postanede olsun, cepheye olsun Mustafa Kemal'in adını çok dıydum. Her zaman saydım, sevdim onu. Hatta buraya gelirken belki de onunla tanışmak nasip olur demiştin ama olmadı. Olur da bir gün onunla karşılaşırsanız çokça selamlarımı iletin Güvercin Rıza vatan kokulu ellerinizi öpüyor, deyin.

Güvercin Rıza bu topraklardan giderken yerine barış güvercinlerinin gelmesi dileğiyle... "

VATAN SAĞ OLSUN!